

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ
Ετησία 30. 10.—
Εξέμνητος 5,50
Τρίμηνος 3.—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ
Ετησία 32.50
Εξέμνητος 6,50
Τρίμηνος 3,50

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 40όν.—Ἀριθ. 27

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ στρατηγὸς ὁμως, ποῦ εἶχε ἰδῆ ἐπίσης τὸ εὐδαίμονο ἐκεῖνο σημάδι, ἔξαναβόηκε τὴν ἀπάθειά του καὶ ἐμάλωσε τὸν κυνηγόν.

— Ἐλα, Πιέρρε, τοῦ εἶπε, μὴν κἀνῆς σὺν παιδί. Δὲν εἶνε τώρα καιρὸς. Πρέπει γὰρ πάμε ἀμέσως γὰρ τοὺς δώσουμε βοήθεια. Καὶ δὲν εἶνε τόσο εὐκόλο.

— Ἐχετε δίκιο, εἶπε ὁ κ. Μπραῦττων. Πρέπει νὰ βροῦμε στὸ χωριὸ ἀνθρώπους, νὰ σχηματίσουμε ὁλόκληρο ἀγῆμα. Ἐμπρός!

Κι' ἀπὸ τὴ στενὴν σκαλίτσα, ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλον, κατέβηκαν ἀπὸ τὸ καμπαναρεῖο καὶ βγήκαν εἰς τὴν πλατεία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ σχηματίζουσιν τὸ ἀγῆμα.

Στὸν Στοιχειωμένο Πύργο, ἡ θέσις τῶν τριῶν παιδιῶν εἶχε χειροτερεῖσθαι.

Τὸ τελευταῖο κομματάκι φωνῆς τοῦ εἶχαν μοιρασθῆναι πρὸ πολλοῦ, καὶ πρὸ πολλοῦ ἐπίσης τὸ τελευταῖον ἔροσκαδα εἶχαν ριχθῆναι στὴ φωτιά, ποῦ ἦταν τώρα σχεδὸν σβυσμένη. Ὁ Δόναλδ εἶχε σκεπασθῆναι τὸν δυστυχῆ Δάγκλας, ποῦ πονοῦσε καὶ, καταδικασμένος καθὼς ἦταν ἐς ἀκινῆσιν, ἐκρούετο πολὺ, μετὰ τὸ δικὸν τοῦ τὸ ἐπανωφόρι, καὶ αὐτὸς, γὰρ γὰρ ζεσταθῆναι, σουλατσάριζε, μετὰ μεγάλα βήματα, ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιον εἰς ἄλλο. Ὁ Παῦλος, ἀπελπισμένος, εἶχε ἀναβῆναι πάλιν εἰς τὴν ταράτσα, γὰρ νὰ ἰδῇ ἂν κατάλαβαν ἐπιτέλους τὸ σημάδι τοῦ καὶ ἂν τοὺς ἐρχοῦνταν ἀπὸ πονθενὰ καμμίαν βοήθειαν...

Ἐξάφνα, ὁ νεαρὸς Βασκὸς ἀκούσθηκε ἀπὸ κεῖ-πάνω νὰ φωνάζῃ :

«Βλέπω κάποιον ποῦ ἐρχεται !»
(Σελ. 181, στ. α'.)

— Ἀχ, σεμιόρου! σεμιόρου!

— Τί εἶνε, Παῦλε; ρώτησε ὁ Δόναλδ ἀπὸ κάτω. Ἐρχεται κανένας;

— Ἀχ, σεμιόρ! ἀποκρίθηκε ὁ Παῦλος μετὰ μιᾶ ἀλλοτρίωτις φωνῇ, ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησιν ὅχι χαρὰς, ἀλλὰ μάλλον φόβου. Βλέπω κάποιον ποῦ ἐρχεται, μὰ δὲν εἶνε ἀνθρώπος !..

— Δὲν εἶνε ἀνθρώπος; Μὰ τί εἶνε λοιπόν, διάβολος;

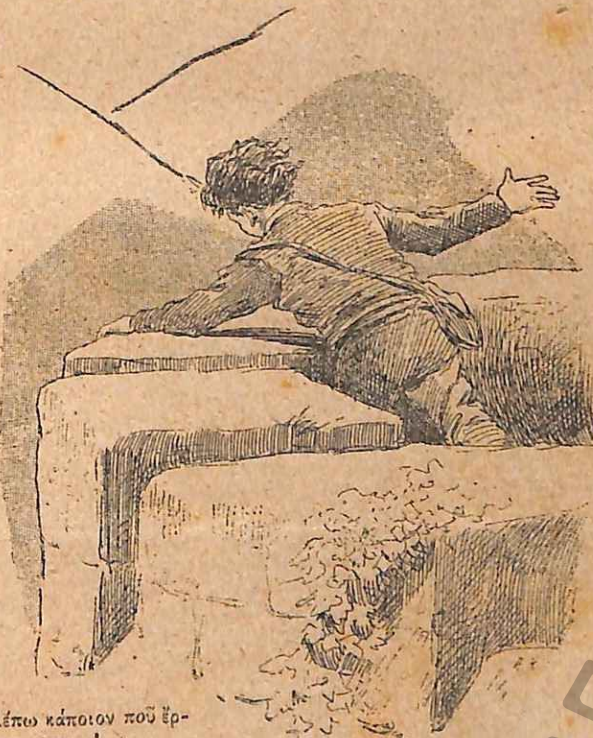
— Ἡ διάβολος, ἡ ἄγγελος, ἡ φάντασμα, ἡ βρυκόλακας... ἔχω καὶ ἐγὼ !.. Μόνο ἀνθρώπος δὲν εἶνε!

— Ἐ! μὰ τί παραμύθια μοῦ ψάλλεις

τώρα! ἐφώνασε ὁ Δόναλδ, μὴ γνωρίζων καὶ αὐτὸς ἂν ἔπρεπε νὰ χαρῇ ἢ νὰ τρομάξῃ.

— Μὰ νά, κύριέ μου! Εἶνε κάποιος ποῦ περπατᾷ, γλιστρᾷ ἀπάνω στὸ χιόνι, χωρὶς νὰ χώνεται καθόλου !.. Πῶς γίνεται αὐτό; Σε τέτοιο χιόνι, ποῦ θὰ χώνονταν καὶ καβαλλάρης !.. Κύριε Δόναλδ, ξέρετε τί λέω ἐγὼ; Ὁ αἶνε ὁ προστάτης Ἅγιος μου, ὁ Ἅγιος Παῦλος, νά, νά, ὁ Ἅγιος Παῦλος, ποῦ τὸν παρακαλεσά τὸ βράδυ εἰς τὴν προσευχὴ μου !..

Ἡ ἐξηγήσεις αὐτὲς ἔδωσαν στὸν Δόναλδ μιὰ ἰδέαν πολὺ διαφορετικὴν, ἀπὸ ἐκείνην ποῦ εἶχε σχηματίσῃ ὁ εὐφάνταστος βουνησιος. Ὁ νεαρὸς Ἀγγλος εἶχε διαβάσῃ καὶ ἀκούσῃ πράγματα ποῦ ὁ Παῦλος δὲν τὰ



εἶχε ἰδῆ βέβαια οὔτε στὸν ὕπνο του. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ φοβηθῇ, ὁ Δόναλδ αἰσθάνθηκε μιὰ μεγάλη χαρὰ. Κάποιος θὰ ἔρχονταν νὰ τοὺς σώσῃ καὶ ὁ κάποιος αὐτὸς θὰ εἶχε βρῇ κάποιο τρόπο νὰ περπατᾷ στὸ χιόνι χωρὶς νὰ βυθίζεται.

Ἡ ὑπόφωλα αὐτὴ τοῦ Δόναλδ ἔγινε βεβαίωσις, ὅταν ἀκούσε ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ μακριὰ, μιὰ πολὺ γνωστὴν τοῦ φωνῇ νὰ τὸν κράξῃ.

Ἐρχομαι ἀμέσως εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Πύργου.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἀλήθεια, ἂν τὸ βουλαγμένο βρῖκι εἶχε μόνον ἓνα ῥήγμα καὶ ἐδιορθώνετο εὐκόλα, οἱ ἄποικοι τῆς νήσου Δίγκολν θὰ μπορούσαν νὰ γυρίσουν μὲ αὐτὸ εἰς τὴν πατρίδα τους. Ἀλλὰ γὰρ νὰ κρίνουν πόσο ἦταν βάσιμη αὐτὴ ἡ ἐλπίδα, ἔπρεπε νὰ περιμέλουν ὥς ποῦ νὰ τραβηχθῶν τὰ νερά καὶ νὰ μπορούσαν νὰ ἐπιθεωρήσουν τὸ σκάφος ἐν ὅλῳ του τὰ μέρη.

Ἀμα ἐξασφαλισθῆναι εἰς τὴν ἀμμουδιά πάλιν καὶ κατάρτια. ὁ Κύριος Σμιθ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκαθίσαν λίγο νὰ προεγυμνάσων. Πέθαναν κυριολεκτικῶς τῆς πείνας. Εὐτυχῶς ἡ κουζίνα δὲν ἦταν πολὺ μακριὰ καὶ ὁ Νάβ δὲν ἦταν καθόλου τεμπέλης. Ἐφαγαν λοιπὸν στὰ Καμίνια καὶ φυσικά, κατὰ τὴν διάσκειαν αὐτοῦ τοῦ γεύματος, δὲν ἔγινε ἄλλη ὁμιλία, παρὰ γὰρ τὸ θάνατον, ποῦ τόσο ἀνέλπιστα εἶχε σώσῃ τὴν ἀποικίαν.

— Θαῦμα σωστό! ἔλεγε ὁ Πέγκροφ, γιὰ αὐτοὺς οἱ κατεργαστοὶ ἀνατινάχθηκαν ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποῦ ἔπρεπε! Ἀλλὰ δὴ τῇ στιγμῇ ποῦ τὸ Γρανίτινο Παλάτι ἄρχισε νὰ γίνετα ἀκατοίκητον!

— Φαντάζεσαι, Πέγκροφ, ρώτησε ὁ δημοσιογράφος, πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τί μπορεί νὰ ἐπροκάλεσε τὴν ἀνατίναξιν τοῦ καραβιοῦ;

— Ὡ, τίποτε ἀπλούστερον, κύριε Σπίλετ! ἀποκρίθηκε ὁ ναῦς. Ἐνα πειρατικό δὲν διευνῆται σὺν ἑνῇ πολεμικῇ. οὔτε οἱ καταδίκαι εἶνε ναῦτες. Φαίνεται πῶς ἡ πυριτιδαποθήκη τοῦ βρικοῦ ἦταν ἀνοικτὴ ἀπὸ μιὰ κανονιοβολοῦσαν ἀδιόκοπα καὶ ἐφθασε μιὰ ἀπροσεξία, μιὰ στραβωμάρα, μιὰ αἰτία τέλος πάντων, γὰρ νὰ παρῶν φωτιά τὸ πυρομαχικόν.

— Κύριε Σμιθ, εἶπε ὁ Χάρμπερι, ἐγὼ ἀπορῶ πολὺ πῶς αὐτὴ ἡ ἐκρήξις δὲν εἶχε μεγαλύτερον ἀποτελεσματικόν. Ὁ κορὸς τῆς δὲν ἦταν πολὺ δυνατός, οὔτε εἶδαμε ποτὲ πολλὰ κομμάτια, σκευήματα. Θάλεγε κανεὶς ὅτι τὸ βρῖκι αὐτὸ δὲν ἀνατινάχθηκε, ἀλλὰ ἀπλῶς ἐγναύησε.

— Αὐτὸ δ' ἐκλήθηται, παιδί μου; ρώτησε ὁ μηχανικός.

— Μάλιστα, κύριε Σμιθ.

— Καὶ πάλιν, Χάρμπερι, αὐτὸ μ' ἐκπλήττει. Ὅταν ὁμῶς θὰ ἐξετάσουμε τὸ σκάφος, θὰ βροῦμε χωρὶς ἄλλο τὴν ἐξηγήσιν τοῦ παραδόξου.

— Ὅχι δὲν, κύριε Σμιθ! ἐφώνασε ὁ Πέγκροφ. Δὲν θὰ μὴν πῇτε τώρα, ὅτι ὁ «Γοργὸς» ἐβόλυσεν ἀπλῶς, σὺν ἑνῇ πλοῖο ποῦ κινεῖται ἀπάνω ἐν ἑνῇ ῥαχίῳ;

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

— Γιατί όχι; παρατήρησε ο Νάβ· δεν υπάρχουν στο κανάλι ξέρες;

— Δεν είχες άνοιγμα τα μάτια σου, Νάβ, εκείνη τη στιγμή! έφώναξε ο ναύτης. Έγώ όμως είδα πολύ καλά, ότι το βρικό, πρίν βουλιάξει, σηκώθηκε ψηλά από ένα πελώριο κύμα κι έπεσε πάλι με τη μπάνα. "Αν κτυπούσε λοιπόν σ' έξω, θα έβουλιάζε ήσυχα-ήσυχα, χωρίς να κάνει πρώτα εκείνο τον πήδο. Έτσι βουλιάζουν όλα τα τίμια πλοία, όταν ναυαγούν.

— Μ' αυτό δεν ήταν τίμιο πλοίο! έγέλασε ο Νάβ.

— Τέλος πάντων, θά ιδούμε, υπέλαβε ο μηχανικός.

— Ναι, θά ιδούμε, επρόσθεσε ο ναύτης. Βάζω όμως στοιχήμα το κεφάλι μου, ότι δεν υπάρχουν ξέρες στο κανάλι. Να σ'ς πω, κύριε Σμιθ, δεν νομίζετε αλήθεια, ότι υπάρχει κάτι ανεξήγητο, μυστηριώδες, και 'ς αυτό το περιστατικό;

— Ο Κύριος Σμιθ δεν αποκοιμήθηκε.

— "Ας είνε! έκαμε ο Γεδεών Σπίλεττ. Ναυάγιον ή έκρηξις, πρέπει να ομολογήσης. Πέγκροφ, ότι ήλθε στην ώρα του.

— "Ω ναι, ναι, αποκοιμήκεν ο ναύτης. Μά το ζήτημα δεν είν' αυτό. Έγώ έρωτησα τον κ. Σμιθ αν βλέπη κι' εδω κάτι το υπερφυσικό.

— Δεν μπορεί ναποφανθώ, Πέγκροφ! είπε ο μηχανικός. Αυτό είνε ή μόνη μου άπάντησις.

— Άπαντησις που δεν ικανοποίησε καθόλου τον ναύτη. Αυτός έπέμενε και καλά ότι έγινε «έκρηξις». Ποτέ δεν θά παραδέχονταν, ότι το κανάλι εκείνο, που ή κοίτη του ήταν από λεπτό άμμο σαν την άκρογαλιά, και που τόσες φορές το πέρασε με την άμπώτιδα, υπήρχε ύψαλος ή σκόπελος άγνωστος. Έπειτα, την ώρα που το περνούσε το βρικό, ή θάλασσα ήταν βαθεία· υπήρχε δηλαδή νερό περισσότερο άπ' ό,τι χρειαζόνταν για να περάση, χωρίς να προσκόπη 'ς ένα βράχο, που δεν θά φανερόνταν με την άμπώτιδα. Άρα το βρικό δεν είχε σπάση σ' έξω. Άρα είχε ανατιναχθί.

Και πρέπει να ομολογήσουμε, ότι ο συλλογισμός του θαλασσινού δεν ήταν καθόλου παράλογος.

Τό άποσπασμένο, στη μιάμισυ, οι άποικοι μπήκαν στην πυρά κι' έπληγαν σ'ό μέρος όπου είχε βυθισθί ή «Γοργός». Από της δυό βάρκες του βρικιού, καμμία δυστυχώς δεν είχε σωθί. Η μιά συντρίφθηκε, καθώς έφευγε, σ'ό στόμιο της. Εύχαριστίας κι' ήταν δίως διάλοιο άχρηστη· ή άλλη παρασύρθηκε από το βουλιάγμα του βρικιού, θά πλακώθηκε άπ' αυτό και δεν είχε έσπαση. Άλλά κι' αυτή, εκεί-κάτω, θά ήταν σπασμένη, σ'ε κακή κατάστασι.

Την στιγμή εκείνη, τό σκάφος του «Γοργού» άρχισε να ξεπροβάλλη. Τό βρικό ήταν όχι άπλως πεσμένο με τό πλευρό, αλλά μάλλον αναποδογυρισμένο, γιατί άφου έσπασε τά κατόρτια του, με τό βάρος της σαβούρας που είχε μετατοπισθί, τώρα έστρέφετο με την καρίνα σχεδόν πρὸς τ' άπάνω. Τό είχε αναποδογύριση ή τρομερή εκείνη άναστάσις των νερών, ή ύψη εκείνη τρώμπα, που είδαν οι άποικοι την στιγμή που καταποντισμού.

Με την πυρά, έκαναν τώρα τό γύρο του σκάφους και όσο χαμήλωνε ή θάλασσα, τόσο μπορούσαν να βλέπουν τάποτε-λέσματα της καταστροφής. μολονότι δεν μπορούσαν να εξηγήσουν άκομα και την αΐτια της.

Στην πυρμή, κι' από τά δυό μέρη της καρίνας, τά πλευρά του βρικιού ήταν φοι-κτά ξεσημαμένα, άνοιγμένα σ'ε μακρός εί-

κοσι τουλάχιστο ποδιών. Άδύνατο θάταν να βουλωθούν ή δυό αυτές πελώριες τρύ-πες! «Όχι μόνο τό χάλκινο νύμα, αλλά και τά μαδέρια και τά σίδερα, σ'τά μέρη εκείνα, είχαν γίνη σκόνη» δεν έφαι-νετο πιά ούτε ίχνος τους. (Έπειτα συνέχισα) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Λάμπουν οι οχθίνοι, δίνοντας λάμψης μαρμαρυγή, στο βράχο το γρανίτινο που ή άύση των φλογίζει. Μακριά, χωρίζεις τον άφρό της θάλασσας που άρχίζει ατέλειωτη κι' άστραφτερή 'κει που τελειώνει ή Γη.

Μπροστά μου τώρα απλώνεται ή νύχτα κι' ή σιγή. Τάχθονα παύουν. Στη σκεπή του καλυβιδυ γυρίζει ό έργάτης. Μόν' ή βραδυή καμπάνα σόστη σίλει να σμίξη με το 'Ωκεανό το βρόντο, την όρη.

Τότε, σαν άπ' της άβυσσος τα τριόβαθα χυμένοι, άπ' τά βουνά, άπ' τις λαγκαδιές, έρχονται μακριμένοι οι άντισταί των κοπαδιών που πρόφτασε ή βραδιά.

Κι' ό όρίζοντας ολόκληρος τυλίγεται σ'τά σόστη, και κλείνει ό ήλιος, σβύνοντας στη θλιβερή ώραίότη, της πορφυρής βεντιάς του τα ολόχρυσα κλαδιά.

Ν.κ. της της Αύριον

(J. M. De Heredia)

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΝΕΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

Άγαπητοί μου, ΗΝ περασμένη Παρασκευή, ή Δραματική Σχολή του 'Ωδεών έδωσε μιά δοκιμαστική παράστασι, — εξέ-τάσεις άς πούμε, — σ'ό Βασιλικό Θέατρο. Είχα τη σπάνια τύχη να προσκαλε-σθώ και να παραρευθώ, εξαιρετικά όλος διόλου, γιατί πάπαιζαν τη «Μονάκριβη» ένα τρίπρακτο δραματάκι δικό μου. Και μπορώ να πώ, ότι έφυγα καταγοητευμέ-νος, μ' έντυπώσεις που ποτέ άλλοτε δεν είχα από τέτοιου είδους επίδειξι. Είδα άπάνω στη σκηνή, όχι ένα, όχι δυό, αλλά πέντε νέα ταλέντα δραματικά, — τέσσερα κορίτσια και ένα άγόρι, — που αν τελειώσουν της σπουδές τους και μπούν σ'ό θέατρο, όρισμένως θά γίνουν πρώτης τάξεως ήθο-ποιοί.

Ε, αυτό δεν είνε πολύ συνηθισμένο! Της περισσότερες φορές, ή εξέτασις των μαθητών και μαθητριών μιάς Δραματικής Σχολής μάς δείχνουν μιά προσπάθεια, μιά καλή έργασία, μιά σοφή μέθοδο, την ικα-νότητα αν θέλετε και την άξία του δα-σκάλου, — αλλά τίποτ άλλο. Φαίνει ναίει με την άμφιβολία, αν τά κορίτσια και τά-γόρια εκείνα δεν κάνουν μάταιο κόπο... Προχθές όμως άπεναντίς, έφυγα με την πεποίθησι ότι είχα μπροστά μου ταλέντα αληθινά, γνήσια, — τά κορίτσια εκείνα και τό άγόρι, όχι μόνο καλά διδαγμένα από τον υπεράξιο καθηγητή τους, τον κ. Ν. Ζάννο,

αλλά και πλούσια προικισμένα από τη φύ-ση.

Και σημειώσετε, ότι ή «Μονάκριβη» που έπαίξαν, δεν είνε καθόλου εύκολο έρ-γο. Έχει έξη πρόσωπα, που για καθένα πρέπει να δημιουργηθί ένας ρόλος. Άρ-νισ τον πατέρα Γάσπαρη, γιατί αυτόν τον έκανε ό κ. Ζάννος ό ίδιος. Η Έμμα Γά-σπαρη όμως; ή μικρή, ή χαϊδεμένη, ή τρελλούτσικη μονάκριβη, που της πέφτε-εξάφνα μιά μεγαλήτερη άδελφή από τον ουρανό, — κόρη του πατέρα της από τον πρώτο του γάμο, — και τη ζηλεύει, και τι μισει, και σ'ό βάθος πάλι την αγαπά, κι' έχει τόσες στενοχώριες και τόσες χαρές έπειτα εξ αιτίας της; Η Κυβέλη, ή μεγα-λή Κυβέλη, είχε ένα θρίαμβο 'ς αυτό τον ρόλο. Κι' όμως καθόρθωσε να τον κρι-τήση πολύ καλά, και σ'ε μερικές σκηνές: μάλιστα θανιάσια, ή μαθητρία Φρόσος Μπατιστάτου. Άμψ ό ρόλος της Τερέζας: της μεγάλης αυτής άδελφής, που μπαίνει 'ς ένα καινούργιο σπίτι, σ'ε μιά άγνωστη της οικογένεια, με άλλα συστήματα, με άλλη ανατροφή, με άλλη άτμόσφαιρα, τόσο άταίριαστη γι' αυτήν, την αναπτυγμένη, την ελεύθερη, την διανοητική, την ποιη-τρια, που σχεδόν πνίγεται κει-μέσα; Η ζήλεια της Έμμης, τό μίσος της μητρονιάς της, ή άδιαφορία του πατέρα της, ή αγά-πη του Ριρή, του παιδικού φίλου της Έμμης, — πόσες θλίψεις της προξενούν, ως που να την αναγκάσουν σ'ό τέλος να έκραγή!.. Άλλά κι' αυτόν τον δυσκολό-τατο ρόλο, ή Θάλεια Παπαγιαννοπούλου τον εκράτησε 'στην έντέλεια. Μπορώ να πώ, ότι και σ'ό αληθινό θέατρο, ή αλη-θινές θεατρίνες που τον είχαν, δεν τον ε-παίξαν πολύ-πολύ καλύτερα.

Τη μητέρα Γάσπαρη, την κακή μητριά, την κρυφοδαγκανιάρα, που μόνο την Έμμα της αγαπά και βρίσκει χιλίους τρόπους να βασανίξη τη δυστυχισμένη Τερέζα, τη μη-τέρα αυτή ή νεαρά Μπενιφάλη, — άδελφή της γνωστής διπλωματούχου Βενετίας, — την έπαίξε όρισμένως καλύτερα παρά όπως παίχτηκε σ'ό θέατρο. Τό ίδιο θα-λεγα και για τον ρόλο της Σπεράντας, της νησιώτισσας καμαριέρας, — μικρό ρό-λο, αλλά που χρειάζεται ζωηρότητα και υπόκρισι αληθινή, — κρατημένο λαμπρά από την Μαρία Πατανιολάου. Μά αυτή σ'ε κάθε θεατροθά έχειροκομείτο! Όσο για τον Εύελν Ριρή, τον παιδικό φίλο της Έμμης, τον δυσκολότερο ρόλο άπ' όλους, — τόσο δύσκολο, ώστε σ'ό αληθινό θέα-τρο ποτέ δεν βρέθηκε νέος ήθοποιός, ίκα-νός να τον κάμει όπως πρέπει, — ό μαθη-τής της Σχολής Γιαννάκης Κόπανος, ένα συμπληθητικότατο παιδί του 'Ορφανοτρο-φείου, που μαθαίνει εκεί και μαγαζός, τον έπαίξε σχετικώς τόσο καλά, που όλοι είπαμε ότι πρέπει ναρίσει την μαγαζο-σύνη και ναφοσιωθί σ'τά γράμματα και σ'την ήθοποιία.

Νά τά θυμάστε αυτά τά καινούργια όνοματάκια. Έχω την ιδέα, ότι μιά μέρα θάκουσθούν πολύ. Κι' αν δεν άκουσθούν, δεν θά φταίη άλλος από την τύχη. Τό ταλέντο υπάρχει και φάνηκε. Άλλά κα-θώς έξοτε, δεν άρκει αυτό. Πρέπει να συντελέσουν κι' ή περιστάσεις. Αν έξα-φνα τά κορίτσια εκείνα, τό άγόρι αυτό, δεν τελειώσουν τη Σχολή, δεν βγούν σ'ό θέατρο ή, για όποιονδήποτε λόγο, δεν μπορέσουν να δείξουν την ως τώρα έπι-μέλεια, πώς μπορεί ποτέ νακούσθούν; Γι' αυτό τους εύχομαι με την καρδιά μου να βρουν της πιο ευνοϊκής περιστάσεως. Θάταν καίρι να χαθούν τέτοια ταλέντα...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρά Έλένη, βλέπουμε ένα παιχρόν με φαβορίτες, άναφανεί: — Για 'δέτε ένα άνθρωπο που έλλοσε τά μαλλιά του σ'τά μά-τιά του!

Εστάλη υπό του Ξεπεσμένου Λόρδου

Ο Διδάσκαλος: — Πότε αναφαί-νται οι όδόντες;

Ο Μαθητής: — Όταν άνοιγω-ν τό στόμι :

Εστάλη υπό του Άπτερου Άγγέλου

Είς τό Σχολείον.

— Να μάθετε τά άκλιτα μέρη του λόγου.

— Και γά τά κλίωμε, δάσκαλε; Εστάλη υπό του Θριαμβ. Μεγαλοϊδεάτου

Ο μικρός Βασιλάκης επιστρέφει σ'ό την εκκλησίαν.

— Λοιπόν, τον ρωτά ή μητέρα του, παρεκάλεσε τον Θεό;...

— Μά δεν ήταν εκεί, μαμμά, ό Θεός! Μόνο ένας παππάς.

Εστάλη υπό του Άρματος του 'Ηλιου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 171ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

(Συνέχεια και τέλος· Γδε σελ 179)

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [22 Ε] εις έκ-ατον): Άδρηης Στέφανος, Κόκκινος Γα-λάλλος, Απ. Σ. Διαλεισμάς, 'Οδου-αίς, Άνδρείος Κολοκοτρώνης, Άδως, Γαίαν, Ξεπεσμένος Άδρος, Παγκό-σμιον 'Ονειρο, Κ. Βασιουόγλου, Πω-νίς Φιλομαχίς, Άντικόκαρδος, Θεο-δώρα Γ. Μιχαήλ, 'Ηρωϊκό Θρακό-πουλο, Σύμβολον της 'Ελευθερίας, Βαστανομάχος 'Ελλάς, Πλανήτι.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [20 Ε] εις έκ-ατον): Γίος του Ψηλοσέτη, 'Ελλη-νικό Μεγαλειό, Τριουβαλοβρε, 'Α-νέστης 'Αμαζών, Γουήγας, Διδ-νισ 'Αστήρ, Γαλανή Στανροφόρα, Κωνσταντινουπολίτικα, 'Οδοιπόρος, 'Ανέλ, Άνέσπερος Δόξα, Παν. Δ. Παπαλεονόδου, 'Ηωϊκή Σάμος, Τριγυμια, Αΐθριος Ουρανός, Φωνή της Παρθένος, Βομός της 'Ελευθε-ρίας, Πρόσφυγς Μικροασιάτης, Χιών του Μπιαβανού, Άνδρείο 'Ελληνο-πουλο, Γεωργία Ταρσούλη, Νικητή-ριος Άδρη, Άπροσπεφανωμένο Κόμα, Ζανθί 'Ελληνοπούλα, Παιδί του Μέλ-λοντος, Παρυσίδα, Ψοφιδεύς, 'Ελ-ας των 'Ονείρων, Φρέντος, Άδρη, Μαγευτικόν 'Ονειρον, Σωτ. Π. Σω-τήρι, Υίος της 'Ελλάδος, Δοξασμένο Εικοσιένα, Αίλα Γιαννάρου, Κοραλία Κασιρίτου, Μικρός Βιδυνός, Ε. Α. Κορηλάτος, Άντ. Γ. Δεναξίς, Γλυκί Παρλιόδου, Εγγενής 'Ιδανικό, Κυ-ριακή Εύκλεια, 'Ονειρον της Κύ-ριον, Θεμ. Α. Νάτσας, Κυριακός 'Αστήρ, Τρελλή Ναυτοπούλα, Άφελής Ζανπούλα, Αυτοκοάτεια του Βελαν-ιδου, Άγγελική Γαλλιοπούλου, Έιευ-μαία Π. Αραβαντινού, Κουρέλι, 'Ελ-ληνική Άκμή, 'Ελληνικόν Γόητρον, Θόρμος 'Απόλλων, Προμηθίδης Α-ρηϊώτης, Θρακικόν 'Ιδεώδες, Δημ. Γ. Αρκαίς, Γερός Άγών, Γεώργ. Άρ. Ξεπουπουλος, Γεώργ. Πεο. Σακελα-λάτου, Άδάντο Ναυτάκι, Θαλασ-σοπούλι του Στόλου, Σπαθί του Διά-κου, Χρυσή Καρδιά, Έγγλεξάν, Αι-

δη Στάνωπ, 'Ελληνική Δεβεντιά, 'Ονειρο της Δόξας, Φαίδρος, Μαχη-σία, Προτομάριος της 'Ελευθερίας, Σωρανοπούλα, 'Ελληνικό Μεγαλειό, Γεωρ. Κ. Κουσταμάνης, Γεώρ. Π. Νότης, Φιέθων, Κ. Άναστασιος. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [10 Ε] εις έκαστον): Άδν Κιχώτης, Εύχ.Κ. Παπαδόπουλος, Χουσοφς Αλόν, Γεν. Άρ. Οικονόμου, Χουσόφουσα Δύσις, Άνδ. Γ. Παπαδόπουλος, Έσπερος, Ύπερήφανο 'Ελληνοπούλο, Άγις, Χουσόφτερον 'Ελπίδα, Γ. Ι. Κελλω-ρας, Κυματοδαρμένος Λευκάτας, Τα-σίλος Κ. Μαυρομάτης, Γέρω-Δήμος, Ουράνιος Θόλος, κτλ. κτλ. κτλ.

Εστάλη υπό του Ξεπεσμένου Λόρδου

Ο Διδάσκαλος: — Πότε αναφαί-νται οι όδόντες;

Ο Μαθητής: — Όταν άνοιγω-ν τό στόμι :

Εστάλη υπό του Άπτερου Άγγέλου

Είς τό Σχολείον.

— Να μάθετε τά άκλιτα μέρη του λόγου.

— Και γά τά κλίωμε, δάσκαλε; Εστάλη υπό του Θριαμβ. Μεγαλοϊδεάτου

Ο μικρός Βασιλάκης επιστρέφει σ'ό την εκκλησίαν.

— Λοιπόν, τον ρωτά ή μητέρα του, παρεκάλεσε τον Θεό;...

— Μά δεν ήταν εκεί, μαμμά, ό Θεός! Μόνο ένας παππάς.

Εστάλη υπό του Άρματος του 'Ηλιου

175ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

Των Πνευματικών Άσκήσεων της Γ' Τριμηνίας του 1918, ήτοι όσων θά δημοσιευθούν εις τά φυλλά-δια 'Ιουνίου, 'Ιουλίου και Αυγούστου.

Είπαμεν, ότι εις τό έξχθ θά γίνωνται τέσσαρες Διαγωνισμοί Λύσεων κατ' έτος, δηλαδή ένας κάθε τριμηνίαν. Έτομένως σημερον άρχίζει ό τρίτος, της τριμηνίας 'Ιουνίου-Αυγούστου.

Όσοι έπιθυμούν να διαγωνισθούν, ό-φείλουν να προμηθευθούν πρώτα χάρτη των λύσεων. Θά στείλουν 1 δραχμήν και θά λάβουν 14 φύλλα τοιούτου χάρτου, όσα άρκούν διά μίαν τριμηνίαν.

Δωρεάν λαμβάνουν μέρος όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκριμένον διά τό 1918. Οι λοιποί συνδρομούν και τάδελα τα των πρέπει να συνοδεύουν κάθε φυλλαδιου τάς λύσεις με δεκάλεπτον νόμισμα ή γραμματόσημον, οι δέ άγοραστai με είκοσάλεπτον.

Άναγνώστε τους όρους του Διαγω-νισμού εις τό Δ' Κεφάλαιον του 'Οδηγού. Βραβεύα θάπονηθούν τά όρισμένα δι' όλους τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, τά όποια βλέπετε έπίσης εις τό 5' Κεφά-λαιον του 'Οδηγού, § 2. α', β' και γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξης: 1ος, 4ος, 5ος, 7ος, 9ος, 10ος, 12ος, 14ος, 16ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος. — Έκαστος τόμος δρ. 3, ταχυδρομικώς δέ άποστέλλόμενος δραχ. 3,20 διά τό Έσωτερικόν και δρ. 3,50 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1917) υπάρχουν όλοι οι εκδοθέντες τόμοι, 24 εν όλω. — Έκαστος τόμος άδεται δρ. 10 και χουσόδετος δρ. 15. Ταχυδρομικώς δέ άποστέλλόμενος: Διά τό Έσωτερικόν, άδεται δρ. 10,50, χουσόδετος δρ. 16,50. Διά τό Έξωτερικόν, άδεται δρ. 11,50, χουσόδετος δρ. 16,50.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι Πράκτο-ρες να εξοφλούν τακτικά τους λογαριασμούς των και να δηλώνουν πόσα φύλλα θέλουν να τους στέλ-λωμεν, διότι δεν περιμένει χάρτι διά παραπληροστά άνάτυπα.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδεύων την λύσην με 10 λεπτά, θά λάβη άπλως μέρος εις την Κλήρω-σιν. Έάν θέλη να δημοσιευθί και το-νομά του εις τους Λύσεις, πρέπει να έ-κδώσει λεπτά 25 εις γραμματόσημον.)

α.) Παιγνίων

Εστάλη από τό 'Ορειο Θαλασσοπούλι

Ε	ΟΣ	ΤΑ	ΦΥ	Ο
ΠΟΙ	ΛΑ	ΜΙ	ΕΙ	ΧΕΙ
ΡΟΥ	ΤΑ	ΣΑ	ΧΑ	ΤΟΥ

Παροιμία από όκτώ λέξεις:

β.) Λογοπαίγνιον

Εστάλη υπό της Μεγάλης 'Ιδέας

Ποία νήσος ισχυρίζεται ότι είνε κώνος;

γ.) Διά τους Γαλλομαθεύς

Εστάλη από τό Τραγουδι της Λευτεριάς.

Q**~n* d~t~m~t~c~n~s~nt

Δύσεις του 24ου φύλλου

α.) Χίος, 'Ιος, Κάρπαθος, Κάσος, β.) Il faut rendre le bien pour le mal.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των όποιων έλθεν ήδη ή συνδρο-μή, να σπεύσουν να την ανανεώσουν. Είς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δεν επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τό έργον μας.

Οι εν Αιγύπτω και Κύπρω Συν-δρομηταί εμπορούν να στέλλουν τό αντίτιμον μέσον Τραπεζής 'Α-θηνών ή Τραπεζής της 'Ανατολής, διά διατακτικής των εκεί υποκατα-στημάτων των. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήνα, 38 όδός Ευριπίδου την 29ην Μαΐου 1918

ΠΟΛΛΟΙ, όπως τό Κίμα του Αι-γαίου, μου γράφουν, ότι τό μόνον κακόν του τετρασέλιδου φύλλου, είνε ότι δεν επιτρέπει την δημοσίευσιν έκτενέστερων συνεπειών των δύο ώραίων μας μυηστο-ρημάτων. Άλλ' έχουν λάθος. Με τά φιλά-στοιχεία, αΐ συνέχειαι: είνε σχεδόν αι-ΐδαί. Έξάφνα του «Στά Βουνά». Άπό τόσον θά έδημοσιεύτω και έν τό φύλ-λον ήτο άκόμη έκτασέλιδον. Όσον διά-την «Μυστηριώδη Νήσον», μόνον εις τά τελευταία φύλλα έδημοσιεύθησαν συνέ-χειαι μικρότεροι. Άλλά ή καθυστέρησις θάνατιπρωθί προσεχώς, — από τό 29ον φύλλον — όταν θά τελειώσρη πλέον τό «Στά Βουνά». Δεύτερον μυηστικόμα, όσον διαρκεί αυτή ή κατάσταση, δεν θά δη-μοσιεύω άλλο. Μόνον μικρά διηγήματα. Θά έχω έτσι άρκούν τόπον διά να τελειώ-ση ή «Μυστηριώδη Νήσος» όπως έλοχά-ρασα εξ άρχης, δηλαδή εις τό τέλος του τόμου, χωρίς να περάση εις τον έπόμε-νον. Έλπίζω τοιούτιστα.

Διά τό άλλο που μ' έρωτούν πολλοί, τί νάπαντήσω; Μήπως ξέρω άκόμη; Τό μόνον πιθανόν είνε να έλθι έντός διέ-γου χάρτι εις τό σχήμα μας και να έχω-μεν τό τετρασέλιδον φύλλον σωστόν, όλό-κληρον, και όχι κουτσουρεμένον όπως τώρα. Άλλά δι' όπτασέλιδον, μήν τό περιμένετε πρόγγορα. Όσον δεν έκτίπη ή τιμή του χάρτου, όσον ή δεσμία των 5-6 δραχμών θά στοιχίξη 80 και 90, όπτασέλιδον δεν γίνεται. Διότι θά έπρεπε

